

„ОТВОРЕНИ ДАН“ У ГАРДИ

ЗА НЕКИ БУДУЋИ СТРОЈ

Јединица која баштини најдужу
војничку традицију у Срба отворила
је капије свима који су пожелели
изблиза да је виде и упознају.
Чета која је дочекала стотине
страних државника, елитне
специјалне јединице, возни парк
музејске вредности – призор
за памћење.

Драга децо, почасна чета Гарде постројена у вашу част! Рапортира поручник Мирко Митрић! – стасити официр у свечаној плавој униформи са сабљом, на опште одушевљење присутних, одсечно је поздравио десетак малишана који су „добровољно“ били „главни гости“ на приказу дочека који се приређује председницима држава. Затим је десетак девојчица и дечака прошетало црвеним тепихом, поклонивши се застави, да би на њихов пискави дечији поздрав Дедиње одјекнуло громким војничким – *здраво!*

Тог шестог октобарског дана Војска Србије вероватно је добила неког будућег потпоручника или водника.

Тмуран дан није поколебао неколико стотина Београђана у жељи да, можда и први пут, виде јединицу чије ратне заставе чувају традицију дугу један и по век.

■ СМОТРА ГЕНЕРАЦИЈА

Славко Томић са унучима Александром и Михајлом шета пистом касарне „Дедиње“ и приповеда им о почасној топовској паљби. Тешко је пазити немирне дечаке које привлачи изложено наоружање које су могли видети само на филму. Господин Томић сећа се својих војничких дана у артиљеријском пуку.

– Служио сам војску од 1954. до 1956. године у Птују у Словенији. Завршио сам и подофицирску школу у Марибору. То-

ПРИБЛИЖИТИ ВОЈСКУ ДЕЦИ

– Коначно се нешто дешава и давно је требало организовати овакве манифестације – каже Александар Радић, војни аналитичар који је на „Отворени дан“ довео и малог сестрића Луку.

– Војска се мора отворити према новим генерацијама. Не треба убеђивати старе окостале умове са формираним ставовима, него се мора окренути клинцима и њима показати шта то Војска има да понуди ако се у будућности неко од њих одлучи за овај позив – оцењује Радић уз констатацију да је манифестација веома добро припремљена.

Он каже да је неопходно што чешће организовати такве акције.

– Неупоредиво је боље, уместо једног великог догађаја са снажном медијском подршком правити мноштво мањих да би што више деце дошло у додир са Војском и упознало је на прави начин. Деци је довољно извести неколико возила и изнети неколико пушака да они сами осмисле наставак игре. Није потребно правити спектакл нити организовати неке потенцијално ризичне подухвате и вежбе. Потребно је радити на масовности – каже Радић.

лико година је прошло, а и данас се осећам млађим када видим ове момке. За мене је војник светиња, како год то коме звучало. Само у Војсци човек може да сазри и стекне право мушко самопоуздање. То говорим Саши и Микију – вели Славко не спштајући поглед са својих унука.

Поред стазе која од улаза води ка писти за постројавање постројена је чета „Кобри“. Вешти специјалац у црној униформи са маском преко лица демонстрира вештине које је годинама стицао. Неколико метара од њега колеге из батаљона војне полиције за обезбеђење показују бацање ножа.

Јелена Цветић и Марта Стојковић, ученице осмог разреда Основне школе „Филип Филиповић“, дошле су са својих четрдесетак другова и разредним старешином на „Отворени дан“.

Кажу да су ту и њихови вршњаци из осталих београдских школа.

Са неверицом гледају вратоломије маскираног водника.

– Ово је супер! Је л’ примају девојке? Можда и ми дођемо у ову јединицу! – шале се другарице.

На столовима поред стазе поставке наоружања специјалних јединица. Најсавременији аутомати, пиштољи, снајперске и јуришне пушке, средства за везу и осматрање. Момци из „Кобри“ су на искушењу – свако би да се фотографише са „хеклером“, „танто-ножем“ или „црном стрелом“ која је неретко тежа од „момка“ који позира. Делија од читавих пет или шест година стење под масом борбеног прслука са панциром. На глави му специјална кацига, а осмех на лицу. Имаће чиме да се похвали другарима у улици и забавишту.

Мали Константин Делетић вуче за руку оца Ивана поред паркираних аутомобила намењених државном руководству. Са једне стране музејска поставка – „мерцедес“, омиљено возило Јосипа Броза Тита о коме ће мали Константин вероватно читати тек за ко-

ју годину, а са друге савремени ципови и мотоцикли. Неуморни отац одговара на рафале – зашто, како, када...

– Највише ми се свиђају чај и кексићи! – помало стидљиво одговара Константин на наше питање шта му се највише допало, а

отац добацује да ће тек да проба праву ствар – војнички пасуљ.

– Изненадио сам се. Све изгледа некако озбиљније, боље организовано, па и чистије него када сам ја служио војску, пре неких 20 година. Нарочито ме је занимало како данас изгледа елитна јединица Војске. Слушао сам многе приче, али овакве манифестације говоре правим речима – каже Иван Делетић који је са сином и кумом одлучио да неколико сати викенда одвоји за посету касарни „Дедиње“.

Гарда је посетиоцима припремила послужење – чај и колачиће,

као за маренду, а неколико стотина порција војничког пасуља чекало је дегустаторе.

Поред казана монтиран је шатор са столовима и клупама. Тројица старије господе, уморни од шетње, нашли су ту своје место, где на миру пребирају сећања из војничког живота стара и по пола века.

– Кажем ја: 'Друже мајоре, јављам се по Вашем наређењу! А, он ће мени...' – чује се испод шатора.

Док се касарном разлеже музика репрезентативног оркестра Гарде, напуштамо „Отворени дан“. Војска је показала грађанима једну од својих јединица за понос и то неће бити последњи пут, обећали су челни људи Гарде. Неко од деце чија се грађа чује иза нас можда ће једног дана стати у строј савремене и снажне српске војске. ■

Александар ПЕТРОВИЋ
Снимио Радован ПОПОВИЋ